

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 75 0 П 000480 12 Рев
Бања Лука, 07.2.2013. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Б.Т. из М.Г., Улица ..., кога заступа пуномоћник М.М., адвокат из М.Г., ... улица ..., против туженог ЈПШ Ш. РС а.д. С., ШГ Л. М.Г., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 75 0 П 000480 11 Гж 2 од 20.12.2011. године, на сједници одржаној дана 07.02.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се дјелимично усваја, пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 75 0 П 000480 11 Гж 2 од 20.12.2011. године, у оспореном дијелу којим је жалба туженог одбијена, преиначава и суди:

Жалба туженог се дјелимично усваја, пресуда Основног суда у Мркоњић Граду број 75 0 П 000480 10 П 2 од 9.12.2010. године преиначава тако што се тужени обавезује да тужитељу на име накнаде штете исплати и то:

- на име претрпљених физичких болова износ од 5.600,00 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 8.000,00 КМ,
- на име претрпљеног страха износ од 4.200,00 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 6.000,00 КМ,
- на име душевних болова због умањења животне активности износ од 6.300,00 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 9.000,00 КМ и
- на име трошкова лијечења износ од 2.121,70 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 3.031,30 КМ,

као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 2.615,90 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 3.737,00 КМ.

У преосталом дијелу ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Мркоњић Граду број 75 0 П 000480 10 П 2 од 9.12.2010. године, тужени је обавезан да тужитељу на име

накнаде штете исплати и то: на име претрпљеног физичког бола износ од 8.000,00 КМ, на име претрпљеног страха износ од 6.000,00 КМ, на име душевних болова због наружености износ од 2.500,00 КМ, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 9.000,00 КМ и на име трошкова лијечења износ од 3.031,30 КМ или укупно износ од 28.581,30 КМ, са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 4.547,65 КМ, док је захтјев тужитеља преко досуђеног износа одбијен.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 75 0 П 000480 11 Гж 2 од 20.12.2011. године, жалба туженог је дјелимично уважена и првостепена пресуда преиначена у дијелу одлуке о накнади штете по основу претрпљених душевних болова због наружености те је захтјев тужитеља у овом дијелу одбијен, те у дијелу одлуке о трошковима поступка тако што је накнада трошкова поступка са износа од 4.547,65 КМ снижена на износ од 3.737,09 КМ, док је у осталом дијелу жалба туженог одбијена и првостепена пресуда у преосталом дијелу потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељ сматра да су ревизиони наводи неосновани и предлаже да се изјављена ревизија одбије.

Ревизија је дјелимично основана.

У овој парници је одлучивано о захтјеву тужитеља за накнаду нематеријалне и материјалне штете, коју је тужитељ претрпио због несреће на послу која се десила дана 29.06.2006. године, и то: за претрпљене физичке болове у износу од 8.000,00 КМ, претрпљени страх у износу од 6.000,00 КМ, претрпљене душевне болове због наружености у износу од 2.500,00 КМ, душевне болове због умањења животне активности у износу до 12.000,00 КМ и за трошкове лијечења у износу од 3.031,30 КМ.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је у вријеме штетног догађаја тужитељ био у радном односу код туженог; да је дана 29.06.2006. године тужитељ у име туженог вршио послове отпреме огревног дрвета, док је утовар дрвета у камион вршио возач Т.Ћ., за потребе УР М.Г. да је тог дана око 12 сати, у моменту када је припремао документацију да исту преда возачу ради превоза и када је улазио у кабину возила, тужитељ задобио повреду главе и плећа тако што је трупца са возила склизнуо, пао на кабину возила, а након тога на тужитеља; да је несрећа пријављена надлежним органима управе и да је сачињена пријава о несрећи на послу; да је тужитељ усљед удара трупца задобио повреду главе у виду крварења у мозгу, у фронтално темпоралном режњу десно и крварења последице трауме између можданих овојница, прелом лобање, раздеротине главе и да је последица повређивања настанак епи напада; да је повреда коју је тужитељ претрпио квалификована као тешка тјелесна повреда; да је усљед наведеног

повређивања, према налазу и мишљењу вјештака медицинске струке др Н.З.Р., тужитељ трпио бол јаког интензитета два до три дана, средњег интензитета седам до десет дана и лаког интензитета два до три мјесеца; да примарни страх није био присутан, јер је тужитељ након повређивања изгубио свијест, али да је осјећао секундарни страх јаког интензитета пет до седам дана, док је страх средњег интензитета трајао наредних мјесец дана и лакшег интензитета пар мјесеци, те да је и сада присутан секундарни страх који је везан за могућност појаве епи напада; да је према налазу вјештака др З.Б. код тужитеља усљед повређивања дошло до умањења животне активности у проценту од 45%, што се огледа у неспособности за било који тежи физички посао, као и за послове који захтјевају памћење и појачану концентрацију, да се ове тегобе појачавају код промјене времена и да још више радно онеспособљавају тужитеља; да је код тужитеља присутна наруженост лакшег степена која се огледа у естетској наружености; да је тужитељ трошкове лијечења сносио сам у укупном износу од 3.031,30 КМ; да је тужитељу из основа колективног осигурања по основу умањења животне активности исплаћен износ од 3.000,00 КМ.

Код тих чињеница, првостепени суд је закључио да је за штету коју је усљед повређивања тужитељ претрпио одговоран тужени по принципу објективне одговорности у смислу одредаба члана 154. и 173. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО). Налазећи, даље, да је тужитељ у конкретном случају поступао на начин и са пажњом која је у датим околностима уобичајена и да приговор подјелење одговорности није основан, позивом на одредбу члана 200. истог закона, као адекватну сатисфакцију за претрпљене видове нематеријалне штете, првостепени суд је тужитељу досудио накнаду у износима из изреке првостепене пресуде, те му је досудио и накнаду материјалне штете за трошкове лијечења у захтјеваном износу од 3.031,30 КМ.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио закључак да штета која је за тужитеља настала потиче од опасне дјелатности туженог, па налазећи да није доказана искључива радња тужитеља или трећег лица, те да тужитељ није допринио настанку штете, другостепени суд је жалбу туженог одбио у дијелу којим је одлучено о накнади нематеријалне штете по основу претрпљеног физичког бола, страха, душевних болова усљед умањења животне активности и материјалне штете на име трошкова лијечења, те је у том дијелу првостепену пресуду потврдио. Међутим, имајући у виду да је усљед повређивања код тужитеља дошло до наружености лакшег степена, што се огледа у естетској наружености, другостепени суд је закључио да у одредби члана 200. ЗОО нема упоришта за досуду накнаде за овај вид нематеријалне штете, па је жалбу туженог дјелимично уважио и првостепену пресуду у овом дијелу преиначио и овај дио тужбеног захтјева тужитеља одбио. Слиједом тога преиначио је и одлуку о трошковима поступка тако што је исте са износа од 4.547,65 КМ снизио на износ од 3.737,00 КМ.

Ревизионим наводима тужени, превасходно, спори правилност и законитост одлуке другостепеног суда тако што истиче да је тужитељ својим радњама допринио настанку штете и да је погрешан закључак да је тужитељ поступао на начин и са пажњом која је уобичајена приликом отпреме-утовара

дрвета. При томе се позива на записник о увиђају од 29.7.2006. године и исказ свједока Тоде Ћусо.

Према одредби члана 177. став 3. ЗОО имацац опасне ствари или дјелатности се ослобађа одговорности дјелимично, уколико је оштећеник дјелимично допринио настанку штете.

У конкретном случају, према чињеницама које су утврдили нижестепени судови, утовар трупаца у камион (која радња отпреме по свом карактеру представља опасну дјелатност) није био завршен у моменту када је тужитељ улазио у кабину камиона у који је вршен утовар. То произлази, прије свега, из исказа свједока Т.Ћ. (возача камиона који је вршио утовар), који је суду навео да је дизалицом вршио утовар последњег дрвета, да је имао намјеру да исто поправи, али да је трупац склизнуо, ударио у кабину камиона, те у тужитеља.

Како, дакле, утовар трупаца још није био завршен, тужитељ (као радник који код туженог ради послове “примача-отпремача”) је морао знати да постоји могућност пада трупаца, односно да мора остати на безбједној удаљености од камиона све док се не заврши утовар. Како тужитељ, у конкретном случају, није поступио на начин који је једино правилан (да остане на безбједној удаљености до завршетка утовара), то тужени, по оцјени овог суда, са правом истиче да је описаним радњама тужитељ допринио настанку штете. При томе, овај суд налази, да је с обзиром на описане околности конкретног случаја тужитељ настанку штете допринио у проценту од 30%.

Тужени ревизионим наводима изричито не спори утврђену висину накнаде, за претрпљене видове нематеријалне штете. Уосталом, у подацима из налаза вјештака медицинске струке о врсти поврде коју је тужитељ задобио, степену и трајању претрпљеног бола и страха, те посљедицама умањења животне активности, нижестепени судови су имали ваљано упориште за закључак да је тужитељу адекватна сатисфакција по основу претрпљеног физичког бола износ од 8.000,00 КМ, претрпљеног страха износ од 6.000,00 КМ и по основу душевних болова због умањења животне активности износ од 9.000,00 КМ. Исто тако, у изведеним доказима односно у презентираним рачунима, нижестепени судови су имали упориште за закључак да је тужитељ трпио и материјалну штету на име трошкова лијечења у износу од 3.031,30 КМ.

Код утврђења да је тужитељ допринио настанку штете, то му не припада право на накнаду оног дијела штете која потиче од његове кривице. Слиједом тога, примјеном одредбе члана 192. став 1. ЗОО, тужитељу је у коначном ваљало признати накнаду нематеријалне штете и то: за претрпљене физичке болове у износу од 5.600,00 КМ, претрпљени страх у износу од 4.200,00 КМ и за душевне болове због умањења животне активности у износу од 6.300,00 КМ, те накнаду материјалне штете на име трошкова лијечења у износу од 2.121,70 КМ, па је на тај начин, дјелимичним уважавањем изјављене ревизије, побијана пресуда преиначена.

Насупрот томе, не могу се прихватити ревизиони наводи који се тичу правилности заступања туженог у предметној парници, јер према пуномоћи која се налази у спису предмета, тужени је уредно заступан по пуномоћнику Д.У., на темељу пуномоћи дате од стране директора предузећа.

Исто тако, без основа су и ревизиони наводи у погледу правилности ознаке туженог, јер је другостепени суд правилно образложио да чињеница да је поред правилно означеног правног лица ЈПШ Ш. РС а.д. С., означен и његов организациони дио, не утиче на правилност ознаке туженог. Такво образложење је у складу са одредбама члана 32. и 33. Закона о шумама („Службени гласник РС“, број 75/08).

Слиједом изложеног, како је побијана пресуда преиначена у дијелу одлуке о главној ствари, примјеном одредаба 386. став 2. и 397. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 - даље: ЗПП) ваљало је преиначити и одлуку о трошковима поступка тако што је утврђени износ трошкова из побијане пресуде од 3.737,00 КМ умањен за 30%, те је тужитељу у коначном досуђена накнада трошкова у износу од 2.615,90 КМ.

При томе, тужитељу није признат захтјевани трошак одговора на ревизију, јер се не ради о нужном трошку који има у виду одредба члана 387. став 1. ЗПП.

Из изложеног, примјеном одредаба члана 248. и 250. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић